Ochii sunt o mărturie autentică a demersului creator

On Martie 26, 2023

Ceea ce privești cu insistență este lucrul cu care îți identifici emoțiile pe multiple planuri de percepție.

Privesc chiar acum un desen suprarealist. El înfățișează chipul unei femei, redat cu multă expresivitate în culori roșu, verde și mov, provenit din imaginația unui artist care, în centrul privirii sale aruncate spontan asupra realității, a găsit o formă nouă de exprimare a viziunii simbolice. Așadar desenul artistului, la simpla plăcere a privirii, exprimă printr-o viziune momentană și subiectivă realitatea unei viziuni provenită din găsirea unei forme de imaginație care, fără a fi în pericol de a se epuiza vreodată, este atât, atât, atât de reală, de vie, actuală în lumina unei abordări suprarealiste.

O fi vorba despre o autoficțiune în forma unei explorări suprarealiste a memoriei? Și oare ea păstrează ceva intact din amintirile reiterate astfel? Iar dacă semnul pur al imaginii, mijlocul de elaborare și comunicare a unei informații semnificante, este înălțat la rang de simbol prin imaginarul femeii, atunci lucrul cu care mă identific pe multiple planuri de percepție (mai ales cele de referință metaforică), este o porțiune a lumii reale susceptibilă să fie asimilabilă în numele unei continuități revelaționate pe care rigoarea stilistică o reclamă.

Mai întâi, personalitatea mea superioară se reflectă pe planul realității simbolice, într-o succesiune nedeterminată a altor lumi, fără amintirea celei anterioare. Chipul femeii seamănă mult cu un soi de Gioconda a timpurilor postmoderne, total diferită de original, dar asemănătoare datorită ochilor care te privesc din orice unghi. Iar pe al doilea plan dăinuie amintirea aprioric a unei senzații de beatitudine, apropiere sufletească și sentimentul de a fi ceva special, ca rezultat al transpunerii unei senzații de iluzie, mister și energie metafizică, pe planul unei alte senzații, de naturalețe și dezinvoltură captivantă.

Leadership: Lucrul la care îți concentrezi atenția poate fi perceput printr-o reprezentare vizuală care este reală atâta timp cât este asumată în imaginarul unei lumi "de dincolo" de tine?

Așadar, condiția necesară sublimului în artă nu este absența formei de cunoaștere (sensibilă) a imaginii focalizate în lentila ochiului, așa cum este ea percepută de un creator care se aruncă pur și simplu, în deplină siguranță, pe aripile lucrurilor pe care singur le-a clădit. Mai importantă este capacitatea de a cerne dintr-o privire adevărul de născocire, încât ochii înșiși să fie o mărturie autentică a demersului creator, dincolo de orice trecere de la observație la generalizare.

Chiar și desenul mă privește cu insistență, la fel cum îl privesc eu, fiindcă are ochii ascunși în memoria sufletului celui care l-a creat. Evident, există și acea născocire a arbitrarului din care emană în mod vizibil diversitatea tematică, noi vibrații ale sufletului sensibil, mai ales lumina unei noi rațiuni, datorită acțiunii eterne a actului de cunoaștere absolut. În acest caz, ochiul activ și-a făcut datoria de traducător corect al realității și, fiind investit de la natură cu un bogat spirit de observație, el nu poate trece cu vederea nici eroarea imensă legată de perceperea unor lucruri inexistente în realitate.

Așa este. Încerc să intru cu sufletul într-un tablou natural și totodată suprarealist, aparținând unei realități revelatoare, descris în imaginarul unei amintiri alternative, sugerate, intuite, dar care nu se înțelege prea bine, fiindcă aduce în prim plan ideea că viitorul nu există decât pentru un prezent iluzoriu. Este ca și când aș investiga misterele unei lumi aflate „pe ultima sută de metri", aproape gata să fie percepută cu ochii sublimului ca un fel de *Anonarona*

Restys Artomodus, trăirea prin reprezentare artistică, o deschidere în fața misterului autocunoașterii și a posibilității de a trăi în lumina unei cunoașteri superioare.

Leadership: Reușești să redai o imagine de sine fidelă unei realități arhetipale, fie ea și iluzorie, bazându-te pe considerentul că "plecând dintr-un loc, ajungi în altul"?

Da, privind desenul cu acea lumină a sufletului care străbate misterele unei capodopere, forma feminină aflată între simbol și reprezentare, simt acea rigoare plăcută, a detaliului perfect finisat. Iar această rigoare ce face greu de admis ideea de "perfecțiune în utopie", prezentată într-o imagine de vis ca un fel de exercițiu integral pentru creier, devine un moment constructiv al formei de exprimare artistică, un raport de simetrie cu intenția sinelui de a cunoaște un ideal mai înalt de frumusețe, punând în prim-plan ideea de reinterpretare și reconstrucție a realității.

Şi tot privind desenul, absorbind din priviri frumusețea chipului femeii, deci pornind în căutarea unui orizont mai larg de exprimare artistică, îmi amintesc ce spunea Alexandre Dumas în "Cei trei muschetari":

"Nimic nu face timpul să treacă atât de iute și nimic nu scurtează calea ce o străbați, ca un gând care absoarbe întreaga ființă a celui care gândește. Toată suflarea înconjurătoare este aidoma unui somn, iar gândul aidoma unui vis. Mulțumită acestui gând care e una cu tine, timpul își pierde măsura și spațiul depărtările. Pleci dintr-un loc, ajungi în altul, atâta tot. Din întreg drumul făcut nu-ți rămâne în minte nimic altceva decât o ceață haotică, în care se șterg mii de întruchipări nelămurite: priveliști și amintiri."

Şi uite de aia mă atrage desenul, diferit de alte întruchipări nelămurite: fiindcă atunci când privesc chipul femeii, blând, tot numai un zâmbet, cu ochi care tratează sensibilitatea dincolo de o undă de timiditate, trăiesc fiecare secundă ca pe un miracol. Oricum aș privi chipul femeii, ca un fel de pătrundere în adâncul unui spațiu necunoscut, simt în oricare din privirile ei faptul că ea dăruiește totul pentru adâncimea orizontului simbolic. Şi dacă m-aș încumeta să o înțeleg mai bine, așa cum a încercat artistul s-o redea în realitatea lui, și dacă ea ar putea să-și mărturisească gândurile, ar spune doar atât: "Ochii care mă privesc sunt ochii care oglindesc frumusețea creației divine."

În leadership, la fel ca și în artă, este importantă abilitatea de a vedea un lucru care te face să te gândești la ceva, dincolo de impresia pe care lucrul însuși o face asupra simțurilor tale.

Ochii sunt o mărturie autentică a demersului creator fiindcă surprind două realități care se intersectează mereu: o realitate care marchează străfundurile sufletului privitorului, percepută deci cu ajutorul simțurilor, trecută prin sensibilitate. Şi o realitate care, tocmai pentru că utilizează simbolul, comparația, deseori abstractul, are darul de a purifica și de a înălța spiritual privitorul. Să nu uităm că actul creației înseamnă, mai întâi de toate, transpunerea sinelui viitor în sinele din prezent.

Încearcă să te transpui în ceea ce simți când privești un desen și identifică-te cu aceste trăiri. Poți?

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-sunt-o-marturie-autentica-a-demersului-creator.html